

Apostolische reis naar München, Altötting en Regensburg

Vespers

Homilie

Kathedraal van München

Zondag 10 september 2006

*Beste eerste communicanten!
Dierbare ouders en opvoeders!
Dierbare broeders en zusters!*

De lezing die we zojuist gehoord hebben, is genomen uit het laatste boek van het Nieuwe Testament, de zogenaamde Openbaring van Johannes oftewel de Apokalyps. Aan de ziener wordt een blik naar boven, naar de hemel, en een blik naar voren, naar de toekomst, gegeven. Maar zo spreekt hij juist ook over de aarde en over het heden, over ons leven. Wij zijn in het leven immers allemaal onderweg en gaan de toekomst tegemoet. En we willen de juiste weg vinden – het ware leven ontdekken, niet op een doodlopende weg of in de woestijn terecht komen. We willen niet dat we aan het einde moeten zeggen: Ik ben de verkeerde weg gegaan, mijn leven is verprutst en verkeerd gelopen. We willen vreugde in het leven vinden; wij willen, zoals Jezus het eenmaal zei, "leven in overvloed hebben".

Maar luisteren we nu eens naar de ziener van de Openbaring. Wat heeft hij tegen ons gezegd in de lezing die we zojuist gehoord hebben? Hij spreekt van een verzoende wereld, van een wereld waarin mensen "uit elke stam en taal en volk en natie" in vreugde met elkaar verenigd zijn. En dan vragen we ons af: "Hoe kan dat gebeuren? Wat is de weg daarnaar toe?" Nu, het eerste en het belangrijkste is: Deze mensen leven samen met God; Hij heeft "Zijn tent over hen uitgespreid".

Dan vragen wij ons weer af: "Wat is dat, de 'tent van God'? Waar is die? Hoe komen we daarin?" De ziener maakt hier waarschijnlijk een toespeling op het eerste hoofdstuk van het evangelie van Johannes, waar we lezen: "Het Woord is vlees geworden. Hij is onder ons zijn tent komen opslaan" (Joh 1,14). God is niet ver weg van ons, ergens in het heelal, waar niemand komen kan. Hij heeft onder ons Zijn tent opgeslagen. In Jezus is Hij één van ons geworden, met lichaam en

bloed, zoals wij. Dat is Zijn tent. En bij Zijn Hemelvaart is Hij niet ergens ver weg gegaan. Zijn tent, Hijzelf met Zijn lichaam als één van ons, blijft bij ons. Wij kunnen Hem persoonlijk aanspreken en met Hem praten. Hij luistert naar ons en als we opmerkzaam zijn, horen we ook dat Hij antwoord geeft.

Nu nog eenmaal: in Jezus heeft God Zijn tent onder ons opgeslagen. Maar ook nog eenmaal: Waar is dat nu precies? Onze lezing geeft daar twee antwoorden op. Er wordt van de verzoende mensen gezegd dat ze “hun gewaden hebben wit gewassen in het bloed van het Lam”. Dat klinkt voor ons heel merkwaardig. In de versleutelde taal van de ziener is dat een verwijzing naar het doopsel. De woorden “het bloed van het Lam” duiden op de liefde van Jezus, die Hij tot in de dood heeft volgehouden. Deze tegelijk goddelijke en menselijke liefde is het bad waarin Hij ons bij de doop onderdompelt – het bad waarin Hij ons wast, schoon maakt, zodat wij bij God passen en met Hem kunnen samenleven. De doop is echter nog maar het begin. Als we met Jezus meegaan, in geloof en in het leven met Hem, worden we aangeraakt door Zijn liefde, die ons reinigt en ons wil doen stralen. De gewaden zijn in het bad van deze liefde wit geworden, zo hebben we gehoord. Wit was in de voorstelling van de Antieke Wereld de kleur van het licht. De witte gewaden betekenen dat wij in het geloof licht worden, dat we het donker, de leugen, de huichelarij en alle kwaad afleggen, en lichte mensen worden, geschikt voor God. Het doopkleed, net als de witte eerste communiekleren die jullie aanhebben, herinnert ons daaraan en zegt: Word door het samenleven met Jezus en met de gemeenschap van gelovigen, de Kerk zelf, een licht mens,

een mens van waarheid en goedheid – een mens die het goede, de goedheid van God zelf, uitstraalt.

Het tweede antwoord op de vraag waar wij Jezus kunnen vinden, geeft de ziener ons opnieuw in versleutelde taal. Hij zegt dat het Lam veel mensen uit alle culturen en volken naar de bronnen van levend water leidt. Zonder water is er geen leven. Dat wisten de mensen die aan de rand van de woestijn woonden maar al te goed. Zo is voor hen het bronwater bij uitstek tot symbool van het leven geworden. Het Lam, dat wil zeggen Jezus, leidt de mensen naar de bronnen van het leven. Tot die bronnen behoort de heilige Schrift, waarin God zelf tot ons spreekt en ons zegt hoe we goed moeten leven. Tot deze bronnen behoort echter nog meer: de werkelijke bron is namelijk Jezus zelf, in wie God zich aan ons geeft. En dat doet Hij bovenal in de heilige communie, waarin wij om zo te zeggen direct uit de bron van het leven kunnen drinken: Hij komt bij ons en verenigt zich met ieder van ons. We kunnen het vaststellen: door de Eucharistie, het sacrament van de communie, vormt zich een gemeenschap over alle grenzen en talen heen – we zien het hier; er zijn hier bisschoppen uit alle talen en werelddelen – door de communie vormt zich de Wereldkerk, waarin God met ons spreekt en leeft. En zo moeten we de heilige communie ook ontvangen: als een ontmoeting met Jezus, met God zelf, die ons naar de bronnen van het ware leven leidt.

Dierbare ouders! Ik wil u van harte uitnodigen uw kinderen te helpen geloven en hen te begeleiden op hun weg naar de Eerste Communie, die daarna uiteraard verder gaat, op hun weg naar Jezus en met Jezus. Gaat alstublieft met uw kinde-

ren naar de kerk, naar de zondagse Eucharistieviering. U zult zien, dat is geen verloren tijd, dat houdt het gezin goed bij elkaar en vormt er het middelpunt van. De zondag wordt mooier, de hele week wordt mooier, als u samen naar de kerk gaat. En, alstublieft, bidt ook thuis met elkaar: bij het eten, voor het slapen gaan. Het gebed brengt ons niet alleen tot God maar ook tot elkaar. Het is een kracht van vrede en vreugde. Het leven in het gezin wordt feestelijker en rijker als God erbij is en Zijn aanwezigheid in het gebed wordt ervaren.

Dierbare godsdienstleraren en opvoeders! U vraag ik van ganser harte de vraag naar God, naar de God die zich in Jezus Christus getoond heeft, op school levend te houden. Ik weet dat het moeilijk is in onze pluralistische wereld het geloof op school ter sprake te brengen. Maar het is onvoldoende als kinderen en jonge mensen op school alleen maar kennis en technische vaardigheden leren, zonder de criteria die het kennen en het kunnen richting en zin geven. Moedigt de scholieren aan niet alleen naar bepaalde dingen te vragen – wat op zich ook goed is – maar bovenal ook te vragen naar de oorsprong en het doel van ons leven. Helpt

hen te erkennen dat alle antwoorden die niet bij God uitkomen tekort schieten.

Dierbare zielzorgers en allen die behulpzaam zijn in de parochiegemeenschap! U vraag ik alles in het werk te stellen opdat de parochie een geestelijk thuis voor de mensen wordt – een grote familie, waarin wij tegelijk de nog veel grotere familie van de Wereldkerk ervaren – waar ze door de liturgie, de catechese en alle manieren van parochielevens met elkaar de weg van het ware leven leren gaan.

De drie plaatsen van vorming – het gezin, de school, de parochie – horen bij elkaar en helpen ons de weg te vinden naar de bronnen van het leven, en beste kinderen, dierbare ouders, dierbare opvoeders, wij willen toch allemaal het ware leven hebben, en wel in overvloed! Amen.

Benedictus XVI

© Copyright 2006 – Libreria Editrice Vaticana / R.-K. Kerkgenootschap in Nederland

Vertaling: dr. N. Stienstra